

Goldgruber Sámuel Halotti Anyakönyvi Kivonata

Halotti anyakönyvi kivonat.

Halott neve	A halál oka	Az elhunyt	Az elhunyt anyja	Az elhunyt anyja anyja	Az elhunyt anyja anyja anyja	Az elhunyt anyja anyja anyja anyja	Az elhunyt anyja anyja anyja anyja anyja	Az elhunyt anyja anyja anyja anyja anyja anyja
Goldgruber Sámuel	Tüdőgyulladás	71 éves korában	Goldgruber Anna	Goldgruber Anna	Goldgruber Anna	Goldgruber Anna	Goldgruber Anna	Goldgruber Anna

1907. március 5. Pálfa

Goldgruber Sámuel halottának anyakönyvi kivonata. Pálfa, 1907. március 5. Tüdőgyulladásban halt meg. 71 éves volt.

Ez a hivatalos okirat, nagyapám, Goldgruber Sámuel halotti anyakönyvi kivonata. Pálán halt meg, 1907. március 5-én tüdőgyulladásban. 71 évet élt.

Az apai nagyapámat Goldgruber Sámuelnek hívták. A Tolna megyei Pakson született 1836-ban Arra már nem emlékszem, hogy hányan voltak testvérek. Nem tudom, mikor került Pálára, de az élete nagy részét ott élte le. Azt nem tudom, hogy mekkora zsidó közösség élt Pálán, de imaház volt, zsinagóga nem.

A nagyapának volt egy kocsmája és egy mézarszéke Pálán. Az Arany János utcában laktak, és a saját házában volt a kocsmá és a mézarszék is. A kocsmá csak addig létezett, amíg nagyapám élt, 1907-ig. Pálán halt meg 71 éves korában, tüdőgyulladásban. Amikor meghalt, a kocsmá megszűnt, és Áron nevű fia örökölte meg, és vitte tovább a mézarszéket. A nagyapa szép magas ember volt, szőke hajjal. Nem hordott kópát, pajesza sem volt. Neológ vallású volt, mint a Goldgruberek általában. Járt templomba, pénteken gyertyát gyújtott, és a nagyobb ünnepeket megtartotta. Magyar zsidónak tartotta magát. Az 1848-as szabadságharcban tevékenyen részt vett. A magyar haza iránti hűség és tisztelet egyébként az egész családban jellemző volt, később apám is boldogan vett részt mindkét világháborúban. A magyar zsidók a Habsburgok alatt igen nagy szabadságot élveztek. A nagyapát nagyon szerették a faluban. Azt tudom, hogy mindenkivel jóban volt, a gyerekeket nagyon szerette, és mesélt a szabadságharcos élményeiről. Obsitos történeteket mesélt általában.

A nagyapám idejében a kocsmá és a mézarszék párhuzamosan működött, és a mézarszék volt a "kisebb". Én már csak a mézarszéket ismertem. Volt a boltnak felirata, de már nem tudom a nevét. A nagyapá árult, nem ő dolgozta fel a húst. Voltak segédei, később pedig a fiai segítettek a hús feldolgozásánál. A segédek is zsidók voltak. Az volt az érdekes ebben a mézarszékben, hogy nem volt kóser. Én úgy tudom, hogy ennek semmi különösebb oka nem volt. Ez természetes volt nekik. A nagyapá idejében nem vagyok teljesen biztos abban, hogy nem volt-e kóser, de később már biztos nem volt az. A disznóhúst is feldolgozták. Azért olyan nagy disznóvágás persze nem volt

ott, az is biztos. A háború után viszont már isteni hurkakat és kolbászokat csináltak az én unokatestvéreim is. Azt gondolom, hogy ha kóser lett volna a mészárszék, nem lett volna nagy a forgalmuk, a helyiek nem vásároltak volna tőlük.